CESTA

ČASOPIS FARNOSTI
DOLNÍ BOJANOVICE

Ročník XXVII 3/2016

UŽITEK, KTERÝ ZŮSTÁVÁ

Možná někteří znáte útlou knížku pod názvem Muž, který sázel stromy. Vypráví skutečný příběh o muži, prostém pastýři, který prožil celý svůj život v Provensálsku v jižní Francii. Pásl ovce v chudém a vyprahlém kraji, který byl skoro vylidněný. Lidé, kteří zde ještě žili, byli zbídačení suchem a neúrodností kraje. Muž se k problému postavil po svém. Na své zahradě pilně a vytrvale nechával vyklíčit žaludy. Každý den jich potom při pastvě ovcí sto zasadil. Pokračoval v tom týdny, měsíce, roky. Pokračoval v tom i tehdy, když malé duby uschly nebo mu je poničila divá zvěř. Pokračoval v tomto tichém a nenápadném díle stále a bez přestávky, celá desetiletí. Výsledků své práce se nedožil, zato lidé v onom kraji ano. Přes nepříznivé podmínky se ze statisíců zasazených dubů nemálo ujalo. Vyprahlý kraj se začal zelenat. Lesy přitáhly vláhu, ve vyschlých korytech začala proudit čistá voda. Postupně se celá oblast začala zalidňovat. Rezignovaní lidé získali novou naději, jejich životy se začaly měnit k lepšímu… To všechno způsobila nenápadná, ale nesmírně vytrvalá práce jednoho člověka.

Vzpomněl jsem si na tento příběh při naší pouti po mnišské republice Athos v Řecku, kam jsme s otcem Václavem Venturou a dalšími přáteli zavítali loni a znovu i letos. Mimo jiné jsme navštívili hrob místního světce jménem Josef Hesychasta. Narodil se roku 1898 a zemřel ve věku šedesáti dvou let. V duchovním smyslu vykonal podobné dílo jako muž sázející stromy. Žil velmi prostým, ale zároveň velmi radikálním způsobem života. Na skalnatém horském

úbočí si postavil kapli (na přiloženém obrázku) a nuzný příbytek. Jeho čas byl rozdělen mezi modlitbu (od večera po celou noc až do ranních hodin) a práci (od rána do pozdního oběda, jediného jídla za celý den; potom následovalo několik hodin spánku). V době, kdy přišel na Athos, to bylo duchovně skomírající místo, kde ve zchátralých klášterech žila hrstka mnichů. Josefův tichý a prostý život dlouho zůstal bez povšimnutí. Až po několika desetiletích se začali objevovat jeho žáci, kterých začalo rychle přibývat. S dalšími stovkami, možná tisíci lidmi si tento muž dopisoval. Jeho život přinesl lidsky viděno naprosto nečekané ovoce. Athos se i díky němu znovu stal duchovním centrem východního mnišství. Množství mladých mnichů, které tam nyní poutník potká, je toho důkazem.

Proč o tom píšu?

Jednak proto, abychom si – možná zvláště ve chvílích, kdy je nám těžko a kdy se cítíme být duchovně vyprahlí či osamocení – uvědomili, že jsou na světě lidé, kteří se za nás modlí. Jsou to jistě naši blízcí, přátelé a známí. Máme ale i své vzdálené neznámé přátele – snad i na Athosu, jistě v trapistických a dalších kontemplativních klášterech, mezi poustevníky, mezi lidmi starými či nemocnými. Tito lidé vyprošují spásu nám i celému světu. Vzpomeňme na ně také někdy v modlitbě.

Kromě toho nabízím tuto úvahu i proto, abychom se příkladem zmíněných mužů nechali povzbudit. Ne k tomu, abychom sázeli sto dubů denně. Ne k tomu, abychom v noci vůbec nespali. „Pouze“ k tomu, abychom konali dílo svého života věrně a vytrvale, bez ohledu na to, že možná právě teď zdánlivě nepřináší ovoce. I my můžeme změnit tento svět. I my můžeme být těmi, které si Bůh použije k tomu, aby v suchých korytech znovu prýštila životodárná voda. I my můžeme být lidmi, kteří pomohou vnést duchovní obrodu do světa, který ji tolik potřebuje. Nezapomeňme: není člověka, který by nás právě na našem místě a na naší životní cestě mohl zastoupit!

Ať je nám to k radosti i k povzbuzení.

o. Petr

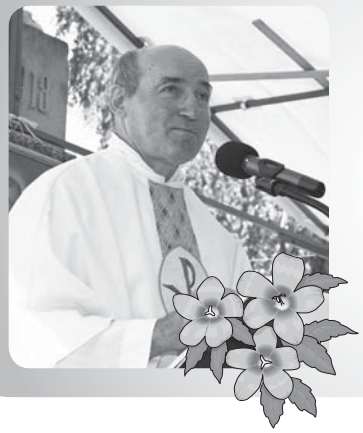

Náš rodák,

o. Ladislav Hubáček, oslavil v září 60. narozeniny.

K tomuto jubileu mu přejeme i vyprošujeme vše nejlepší, hojnost Boží síly a požehnání pro jeho službu a také pevné zdraví.

redakční rada a o. Petr

KNOW-IT aneb „brigáda“ pro setkání s papežem

Dne 17. června se svým hudebním vystoupením do Dolních Bojanovic zavítala mládež ze společenství hodonínského děkanátu. Uvedla tak do reality jeden velmi dobrý nápad, jak si finančně přilepšit na Světové setkání mládeže s papežem v Krakově.

Vystupujících bylo přes 30 a v jejich řadách se kromě hlasových talentů našli i dobří hudebníci. Zastoupena byla třikrát kytara, klarinet, flétna, bubny, housle a příčná flétna. Tento početný ansábl dirigovala Maruška Baďurová z Ratíškovic a kupodivu ji všichni poslouchali.☺ Přestože šlo „jen“ o amatérský soubor – živost, spontánnost a nadšení účinkujících byla nakažlivá i pro nás posluchače.

Děkujeme Pánu za mladé nadšené lidi, které spojuje víra a kteří neváhají vzít svůj osobní život do rukou, aby ukazovali cestu jiným.

H. Maděryčová

Redakční rada Cesty děkuje **Hance Maděryčové** za skvělou a dlouholetou práci pro náš farní časopis. Přejeme jí v redaktorském důchodu hodně času a pohody.☺

Zároveň vítáme nové posily do našeho týmu - **Andreu Červenkovou**, která v redakční radě už nějakou dobu pracuje a nově i **Kamilu Košutkovou.** Přejeme oběma hodně inspirace pro zajímavé články.

Fotoreportáž k Farnímu dni 26. 6. 2016

Před nástěnkou s fotkami

Oblíbené malování na obličej

Pohled z kostelní věže

Své síly spojili členové bojanovských cimbálek - stálo to za to!

Farní areál kypěl životem

Fronta na lanovku

Obětaví bojanovští myslivci

Svezení v elektromobilu

Setkání ve farním sklepě se zúčastnil i biskup Petr

PŘED JEHO TVÁŘÍ BUDEME ŽÍT

aneb Jak bylo letos na KCHK v Brně

Katolická charizmatická konference se i tentokrát konala na brněnském Výstavišti a to od 6. do 10. července. Myslím si, že splnila všechna očekávání, se kterými sem už deset let jezdíme. Velká klimatizovaná hala F se zaplnila, protože nás tu bylo hodně - přes sedm tisíc.

Program zahrnoval opět zajímavé přednášky vedené osvědčenými matadory jako jsou např. o. Vojtěch Kodet, Kateřina Lachmanová, o. Aleš Opatrný a další. Nechyběl samozřejmě duchovní program zahrnující mše svaté, adorace, přímluvné modlitby atd. Také byl zajištěný paralelní program pro děti, kterých se tu sešla víc jak tisícovka, mezi nimiž nechyběly ani naše bojanovské.

Je už tradicí, že jako hlavním přednášející bývá nějaká významná zahraniční osobnost z charizmatického hnutí. Letos to byl sympatický Angličan Jeff Scaldwell. Kladl nám na srdce, že se máme pokusit jakoby vrátit se v duchu do rajské zahrady a se stejnou bezprostředností jako Adam a Eva znovu objevit ve svém srdci i ve svém životě Boží přítomnost a Hospodinovo otcovské srdce. Mluvil taky o tom, jak jeho samého nečekaně Bůh zasáhl a povolal jako misionáře, i když k tomu neměl předpoklady. Jak bylo pro něho těžké, když vnímal, že hlavním poselstvím, které má předávat, je jednoduchá, tolikrát omílaná, ale přesto zásadní zvěst o Božím srdci, o otci - Hospodinu, který je za všech okolností milujícím otcem. Někdy je pro nás totiž těžké tomu věřit, zvlášť když musíme nést mnohé kříže.

Na konferenci je dobře také proto, že tu potkáváme přátele. Já se pokaždé těším na kamarádku Mary, která je z Ostravy a se kterou se vídám právě tady a pokaždé je to pro mě velkým povzbuzením. Je tu víc možností, kde se dá vypít káva a k tomu si dát dobrý zákusek. Můžeme se seznámit ale i s novými výbornými lidmi během setkání na konferenčním „náměstí“ mezi pavilony, ve frontě na oběd, při posezení na trávě pod stromem nebo taky třeba během čtvrtečního posezení u dobrého vína.

Konference bude v Brně i příští rok. Už teď se tam těším, protože tu člověk najde pokrm pro duši a přátelské prostředí.

A. Tlachová

POBYT V NAŠICH ROHÁČOCH

Tak ako každý rok, ani tento sa nezaobišiel bez týždňa stráveného v Roháčoch. Medzi pravidelných mladých účastníkov pribudli aj noví a medzi nimi aj ja, slovenská menšina. Musím sa priznať, že som mala v deň odchodu trochu obavy z nových neznámych ľudí, ktoré sa znásobili so zistením, že ženská zložka je výrazne oslabená. Avšak v ten istý deň večer, po letmom zoznámení, som sa medzi novými tvárami cítila príjemne. To bolo pre mňa dobrým znamením a ako to už býva, deň odo dňa boli tie tváre trošičku známejšie.

Keď ma potom jedna z tých známych tvárí poprosila, aby som napísala o tom, ako sme sa tu mali, prečítala som si niečo zo starších vydaní Cesty a zistila som, že bude len veľmi ťažké byť originálny. Krásne opisy horskej prírody, veľmi podobný priebeh týždňa, či takmer totožný jedálniček. K tomu môžem dodať len jedno, dobré a zabehnuté veci netreba meniť (akurát tie hrozienka v otcovej právom preslávenej kaši mohli byť bio, aby nezrazili kvalitu slovenských čučoriedok☺ ...zasvätený pochopí...) a originalitu do každého pobytu vždy prinesú ľudia, okolnosti a možno aj počasie. To naše bolo ideálne. Aj slniečko, aj dážď. Teplo, aby sme sa mohli tešiť na chládok, ktorý nám poskytne les a hory, i trochu dažďa a chladnejšieho počasia, aby sme ocenili príjemné teplo plápolajúceho ohňa, krásu štipľavého dymu a začmudených vecí, ktoré k tomu neoddeliteľne patria a sú hlavným poznávacím znakom pravých výletníkov.

Aby som teda aspoň trošku priblížila náš pobyt, dokopy sme zdolali tri túry. Dve krásne a jednu aj úmornú, ktorej, a to mi musíte prepáčiť, som presné zaradenie v týždennom harmonograme z dôsledku únavy zabudla.

V pondelok sme vybehli na Mnícha a chvíľočku pobudli, nie len, aby sme nazbierali síl, ale hlavne, aby sme si spravili pobožnosť pod slnkom zaliatym nebom. Tá samozrejme nechýbala ani jeden deň. Hneď na druhý deň skoro ráno sme vyrazili na tradičnú celodňovku na Tri Kopy s medzizastávkou na Žiarskej chate. Chodník obrastený stromami, kvetmi či čučkami sem tam preťal horský potôčik. Keď sme za sebou nechali aj kosodrevinu, idylka skončila. Reťaze!

Hlavní hřeben Roháčů

Ale zvládli sme to obstojne. Niektorí ustrašene a niektorí až s nebezpečným nedostatkom strachu. Na vrcholkoch na nás čakal okrem nádherného výhľadu aj dobrý pocit zo svojho výkonu, nejaké tie výškové rekordy a ja osobne som sa nevedela ubrániť pocitu veľkoleposti tohto sveta, ktorý stvoril náš Nebeský Otec. Potom nás čakala už len cesta dolu, a tá bolela. To je tak, keď idete do kopca, chcete isť radšej dolu, a keď idete dolu, chcete zase do kopca, alebo minimálne rovno. Trochu ako v živote. Chvalabohu zo Žiarskej chaty sme sa zviezli kolobežkami a na kolibu sme dorazili hladní, príjemne unavení a s radosťou, že sme to všetci zvládli spolu s otcom Petrom, ktorý sa deň predtým necítil veľmi dobre.

Posledná spomínaná úmorná túra na vyhliadku, ktorá sa odohrala v neurčitom čase (tuším to bol štvrtok) bola síce trvaním oproti Trom Kopám nič, ale fyzická únava spôsobená vysokohorskou turistikou, napínavým baseballovým zápasom a pravdepodobne aj riedkym vzduchom sa podpísala pod naše výkony. Ja som sa však tvárila, že vládzem, aby som nezahanbila svoj tatranský pôvod. Ticho som šliapala. Ani táto túra sa neobišla bez odmeny. Našli sme niekoľko zdravých húb, z ktorých bola vynikajúca praženica.

Aby to nevyzeralo, že sme v tých Západných Tatrách iba liezli po skalách, je treba spomenúť aj to, čo pre mňa tento týždeň urobilo nezabudnuteľným. A to je naše spojenie s Bohom počas svätých omší, modlitieb a adorácií, ktoré sa nám všetkým v tak malebnej prírode preciťuje vždy ľahšie a prirodzenejšie. Na poslednom mieste samozrejme nestojí ani vzájomné zdieľanie a už vôbec nie spoznanie tak príjemných mladých ľudí. -Trávenie spoločného času pri jedle či čítaní sa už v dnešnom svete a tiež v rodinách málo vidí. O to to bolo pre mňa vzácnejšie.

Ak by som mala nejako zhrnúť tento týždeň jedným slovom, bolo by to naplnenie. A to po všetkých stránkach. Prekonávanie svojich fyzických síl, nazeranie do svojho vnútra, čas trávený v spoločenstve. Jednoducho dni naplnené tým, čo nás obohacuje. V Roháčoch nie je čas na nudu a každý, kto hľadá vnútorný pokoj, ho nájde, ak mu nevadí, že ho pri tom bolia nohy.

Michaela Králikova

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE 2016

Není jednoduchým úkolem shrnout do jednoho článku dvanáctidenní pobyt skoro padesáti lidí, během nějž jsme navíc navštívili tolik různých míst. Pomohu si proto pěti jednoduchýma otázkami – co, kdo, kdy, kde a jak, podle kterých budu při popisu našeho pobytu postupovat.

Co? Světová setkání mládeže (dále jen SDM) jsou mezinárodní setkání mladých, která mají původ v iniciativě papeže Jana Pavla II. Ten kladl na mladé lidi velký důraz. Jednou jim řekl *„Vy jste naděje církve a světa. Vy jste moje naděje.“*

V roce 1984 byl původcem myšlenky na pořádání SDM. Od té doby se setkával Jan Pavel II. s mladými pravidelně. Oba jeho nástupci se v této tradici rozhodli pokračovat. Setkání mladých s papežem Františkem v Krakově bylo už třicátým prvním setkáním.

Každé setkání má své motto, které je zároveň jeho hlavním tématem. Tím letošním byla Ježíšova slova: *„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“* (Mt 5,7). Příští SDM se uskuteční v roce 2019 v Panamě.

Kdo? Naše skupina měla celkově čtyřicet devět členů. Mladých z Bojanovic bylo třicet tři (další naši mladí přijeli až na hlavní program) a zbytek tvořili mladí z dalších farností děkanátu Hodonín. Součástí naší skupiny

byli také otec Petr, otec Jaroslav a řidič Jirka. Takových skupin přijelo na SDM tisíce. Celkově se tam sešlo přibližně dva a půl milionů mladých z celého světa. Pokud by vás zajímalo, kolik nás tam bylo z ČR, tak to bylo necelých šest tisíc.

Kdy? Celý pobyt měl dvě fáze. První fází byl předprogram, který probíhal od 20. do 25. 7. Druhou fází bylo samotné setkání s papežem v Krakově, které na něj navazovalo a končilo 31. 7.

Kde? Po celou dobu pobytu jsme byli v Polsku (u všech skupin to neplatilo). Na předprogram jela každá skupina jinam. Ta naše byla poslána do děkanátu Pilzno v Tarnovské diecézi. Zde jsme se rozdělili na tři menší skupiny. Jedna zůstala přímo v Pilznu a zbylé dvě odjely do blízkých farností. Bydleli jsme u zdejších rodin. Během předprogramu jsme pak navštívili i další místa, například město Tarnov či poutní místo Jodłowa.

V rámci hlavního programu jsme si mohli volit sami, jaká místa navštívíme. Krakov je historická rezidence polských králů a zároveň město mnoha nádherných církevních staveb, takže bylo z čeho vybírat. Za zmínku také stojí skutečnost, že ČR měla jako jedna z mála vlastní Národní centrum, kde jsme se mohli všichni potkávat a kde také probíhal náš národní program. Závěrečná mše s papežem proběhla několik kilometrů za Krakovem ve skutečně obrovském Campus misericordia, což bylo místo připraveno speciálně pro tento účel.

Jak? Na tuto otázku není jednoduché odpovědět. I kdybych se o to pokoušel sám, tak by byl článek neúměrně dlouhý. Což teprve v případě, že bych shrnoval zážitky nás všech. Nebudu se o to tedy snažit. Místo toho jsem se obrátil na ostatní účastníky, aby mně napsali své postřehy. Některé z nich zde nyní uvedu. Doufám, že si na jejich základě alespoň trochu dokážete představit, jaké SDM 2016 byly.

„V Krakově mě velmi příjemně překvapilo, jak nás místní vlídně přijali. Přestože jim naše přítomnost způsobila značné komplikace, vždy nám ochotně poradili, usmívali se na nás a byli hrdí, že SDM je právě u nich.“ (Monika)

„Nezapomenu na to, když jsme procházeli městem plným radostných zpívajících lidí z celého světa, my jsme zpívali české písničky, mávali českou vlajkou a přidávali se k nám další poutníci z ČR.“ (Miroslava)

„Na celém pobytu bylo úžasné to, kolik národností, navíc lidí stejného vyznání, se mohlo v jednom městě a na jednom místě setkat, navíc byli všichni moc milí a vstřícní.“ (Pavla)

„Nikdy nezapomenu na ty báječné lidi, kteří se o nás na předprogramu starali.“ (Lukáš)

„Světové setkání mládeže překonalo mé očekávání. Odvezl jsem si velký zážitek, který se jen těžko popisuje.“ (Jirka)

Pod všechno, co je v odpovědích ostatních, se mohu podepsat. Sám za sebe ještě dodávám, že mě zaujalo poselství papeže Františka, které pronesl při prvním setkáním s mladými v Krakově. Řekl: *„Nepřišli jste na svět, abyste se váleli na gauči, nebojte se být aktivní a zanechat ve světě svou stopu.“*

Na závěr musím říct, že pouť byla v mnoha směrech náročná, protože navzdory velké snaze organizátorů se ne vždy vše podařilo. Naše skupina přesto všechno dobře zvládla a pevně věřím, že naprostá většina z nás si z SDM 2016 odvezla krásné zážitky. Velké díky patří vám všem, kteří jste k tomu jakkoli pomohli.

Martin Horák

VZPOMÍNKA NA ROHÁČE

ROHÁČSKÁ ATMOSFÉRA

Byl jsem vyzván, abych přiblížil nezúčastněným náš společný pobyt v Roháčích ze srpna roku 2016. Došlo k tomu po doporučení otce Petra, který vychválil mé vzpomínky na jednu výpravu, kterou jsem kdysi absolvoval a zaznamenal v seminárním časopise. Tehdy mi ale ještě dobře sloužila paměť, což dnes už neplatí. Neber tedy, milý čtenáři, můj text jako nějaký popis odborný, spíše jako pokus o zachycení atmosféry, emoce. Více jako dojem, než jako pojem. Jako subjektivní pohled jednoho ze zúčastněných.

Navzdory výše napsanému však zůstávají vzpomínky nezapomenutelné, snad i společné s ostatními. I zde platí ona obecná dobře známá pravda, že zážitek nemusí být pozitivní, stačí, když je intenzivní. A také, že pravda nesmí být překážkou dobrému příběhu. K tomu nezapomenutelnému společně prožitému patří:

Osobní a následně společná zamyšlení se nad tématy, která se někdy dokázala zarýt pod kůži a vyvolat otřes.

Mše svaté slavené v chrámu s pilíři tvořenými skalními štíty a klenbou z mraků a oblohy.

Dobrodružný návrat ze Žiarské chaty koloběžmo.

Stále trvající nabídka zahrát si baseball.

Plantáže plodů lesa.

Mimořádný, originální a vzácný poridge.

Přátelská setkání s domorodci plus jedno poněkud rozpačité s medvědem, který se po chvíli proměnil před zraky pozorovatelů v kamzíka.☺

Množství dobrých věcí určených ke konzumaci jídla a pití od všech účastníků.

Tři divoženky rozrážející tmu.

Dále jsou tu zážitky čistě osobní, dotvářející můj celkový dojem:

První noc, v níž mi dlouho nedopřál spánek hovor a chichotání z vedlejšího stanu a kytara u táboráku.

Následné dopolední stěhování stanu na klidnější místo cca o 50 metrů.

Hřejivý pocit satisfakce ze znatelné odezvy na přednášku, kterou jsem pronesl.

Pevné rozhodnutí, učiněné po krátkém čase pobytu, nevyjadřovat se jakkoli (negativně, ironicky či domněle zábavně) na adresu osoby kněze (o. Petra).

Jedno krásné probuzení zpěvem sboru rozmístěného před vchodem mého stanu.

Náročný návrat vozem domů k povinnostem, kdy se role anděla strážného ujala má spolujezdkyně Alena.

Z toho plynoucí další pevné předsevzetí neplánovat již nikdy (opakuji nikdy!) návrat z jakékoli akce v šibeničním termínu.

Nyní s notebookem na klíně rozložen ve své posteli uprostřed věcí důmyslně rozmístěných po zemi prožívám vše znovu a to temné ztrácí tvar a rozplývá se jak ranní mlha v Žiarské dolině.

Josef Kubeš

NIC NENÍ ŠPATNĚ

Jsem poprvé v Roháčích, poprvé v těchto horách, poprvé s lidmi z Dolních Bojanovic, poprvé s knězem Petrem Karasem. Tolik nových věcí ještě než to všechno začalo a kolik jich na mě ještě čekalo každý nový den na místě: měkký hebký mech, zelená rozevlátá louka, stříbřitá voda pěnící se kolem kamenů v potoce, mše pod modrou oblohou s bílými mraky, stará dřevěná salaš s přídechem letitých příběhů a událostí, životodárné ohniště… a také „šůní a čemer“ jakoby do tohoto všeho odjakživa patřily.

Každý den bylo nad čím žasnout s úsměvem - nad ochotou a humorem Bojanovčáků, s vykulenýma očima nad hloupými a nenasytnými myškami v pastích, nad urputností klubajících se hub v mechu, kapradí i uprostřed cest, nad srdečností

místních horalů. Nad knězem, který vede lidi vlastním příkladem (navenek lehkostí) k lásce k Bohu a Jeho stvořením…, nad knězem, pro kterého vůbec nic není špatně. Všechno, co se dělo mezi námi účastníky, uměl přijat tak, že nikdo nemusel mít pocit, že něco pokazil, zanedbal… na všem se dalo najít něco dobrého a nic nebylo neřešitelné.

Vryl se mně do paměti ten krásný týden a tak moc bych si přála vidět vše dobře s tou příkladnou lehkostí, nacházet i na těžkých věcech to dobré a přijímat vše s povděkem, protože když budeme chtít, „nic nebude špatně“.

Nevím, zda každý pobyt v Roháčích provází čtení příběhu na pokračování, ale letos tomu tak bylo. Četl se jeden z dílů Letopisů Narnie. První kapitola uvedla účastníky celkem do rozpaků. Možná to bylo únavou po náročném dni nebo to byl příběh opravdu složitý. Byla v něm spousta cizích jmen, názvů, pojmů a složitých souvislostí, při kterých se držela těžce pozornost i otevřené oči. Vypadalo to, že se snad někdo odhodlá a požádá o nový výběr z nabídky příběhů. Nikdo se však neodhodlal, četlo

se dál a nikdo si už netroufl pomyslet na předcházející rebelie, protože na ně nebyl čas.

Při čtení totiž všichni začali dávat urputný pozor, neboť padaly nečekané kontrolní otázky a všichni dychtili po vyřknutí správné odpovědi. Dokonce vznikl samovolně systém zapamatovaných názvů a jmen, takže při vykřiknuté odpovědi na otázku: „Jak se jmenoval bratr krále ze země sousedící s… „ se často ozvalo: „To bylo moje!“ nebo „To mám říkat já…“. Po prvních kapitolách, kdy se příběh začal dobrodružně rozvíjet, bylo jasné, jak úzce souvisí s lidmi z normálního světa, dokonce s námi v Roháčích. Například v příběhu z neznámé země vařili „porič“ s borůvkami, klobáskový guláš a houbové škvarky, používali zvláštní mixovátko, mazali se konopnou mastí a tinkturami z kostivalu, probouzeli se hraním flétny a dokonce je postihl čemer. Bylo to neuvěřitelné, zvláště když zkoumavé oči některých posluchačů zjistily, že věty a slova, která kupodivu vždy všechny rozesmála, v textu vůbec nevidí. Byla to slova psaná tajným písmem nebo někde mezi řádky?

Ti, kdo tam nebyli, mají trochu smůlu, protože toto rozšířené vydání (se závěrečnými testovými otázkami) nikde nikdo nesežene, existuje totiž jen ve čtené podobě na daném místě a v daný čas.

Radka Retková

Svědectví z Kurzu charizmatické obnovy v Hodoníně

- pokračování -

V minulém vydání Cesty jste si mohli přečíst některé reakce účastníků letošní CHO v Hodoníně. Protože se všechna poděkování a svědectví nevešla do jednoho článku, nabízíme pokračování.

V sakristii našeho hodonínského kostela jsem počátkem roku viděl list papíru s nabídkou přihlášky na charizmatickou obnovu. Delší dobu jsem tento dokument ignoroval s tím, že jsem už na podobné radovánky přestárlý. Moje manželka mě však požádala, abychom se přihlásili. Byl jsem mile překvapen nasazením pomocníků i o. Petra, jejich skromností a přirozeností - tím, že nebyli nikterak povýšeni nad nás, kteří jsme obnovu konali.

Obnova měla systém a řád. Důraz byl kladen na osobní vztah k Bohu, na dary Ducha svatého, modlitbu a Písmo svaté. Vše bylo vzorně organizačně zabezpečeno péčí oněch dobrovolníků, kteří obětovali svůj čas pro nás. Byli též ochotni sdílet s celým společenstvím své zkušenosti s Duchem svatým a životem z víry. Nechyběli ani ochotní kněží pro udělení svátosti smíření. Během práce a diskuzí ve skupinkách jsme se lépe seznámili a sblížili v rámci této skupinky. Někdy byly slyšet i neotřelé názory k probíranému tématu, a to ale patří k životu. Pokud mohu mluvit za sebe i manželku, tak nám obnova hodně dala, hlavně vyburcovala z určitých zaběhnutých stereotypů a postojů, z pohodlnosti. Ještě jednou zaplať Bůh za práci, čas a starosti všem zúčastněním – bylo nám to velkým přínosem.

Jaromír a Anežka Levákovi

Konečně jsem se dostala k tomu, abych poslala své dojmy z CHO. Mám to napsané na papírku už dávno, ale boj o noťas, zapomnětlivost a všelijaké jiné blbosti mě odváděly od psaní. Co si odnáším z této duchovní obnovy? Přece všechny dary Ducha svatého.☺ Ty, které mi už Bůh dal; ty, o nichž jsem neměla tušení, že je už dávno mám a ještě ty další dary, které teprve dostanu, když to bude potřeba. Ale hlavní věc, kterou mě tato obnova naučila, je, že KAŽDÝ z nás může předávat Boží lásku ostatním, ukázat cestu hledajícím, nést ovoce. I když my sami nejsme vzorem ctnosti, lidé nás možná odsuzují a nechápou. Přesto nás Bůh používá pro svůj plán takové, jací jsme, stejně jako biblické postavy - například Zacheus, Samařanka u studny, hříšnice v domě farizeově... - neboť komu se málo odpouští, ten málo miluje. Na hříšnících se nejlépe ukazuje Boží láska, milosrdenství a odpuštění. Proto my, obyčejní hříšníci, my nehodní, můžeme svědčit svým životem o Boží lásce. Také na našich bolestech, slabostech a strachu je vidět, že všechno se dá zvládnout s Boží pomocí.

Velice děkuji... Katce za pozvání, otci Petrovi za vedení, holkám vedoucím za upřímnost, přímluvcům za modlitby a všem apoštolům z Bojanovic za jejich příklad a svědectví.

BF

připravila Kamila Košutková

POHÁR MLÉKA

Jednoho dne chudý chlapec, který předával zboží z dveří do dveří, aby si mohl zaplatit studia, si všiml, že už má jen 10 centů na zakoupení jídla a má hlad. Rozhodl se proto, že si vyprosí něco k jídlu v nejbližším domě. Ale ztratil odvahu, když mu přišla otevřít pěkná mladá žena. Místo jídla požádal jen o pohár vody. Ona viděla, že je vyhladovělý a přinesla mu pohár mléka. Pil ho pomalu a ptal se: „Co jsem Vám dlužen?“

„Vůbec nic,“ odpověděla. „Máma nás učila, že si nikdy nemáme dávat zaplatit za to, že jsme milí.“ Odpověděl: „Tak Vám teda z celého srdce děkuji.“

Když Howard Kelly opouštěl tento dům, cítil se silnější nejen fyzicky, ale i posilněn ve víře.

O několik roků později tato mladá žena vážně onemocněla. Místní lékaři byli bezmocní. Poslali ji do velkého města, kde zavolali specialisty, aby se zabývali touto těžkou nemocí.

Doktora Howarda Kelly přizvali na konzultaci. Když uslyšel název města, odkud přišla, měl v očích zvláštní světlo. Ihned se zvedl a kráčel po chodbě, která vedla do jejího pokoje. Oblečen ve své blůze, vešel, aby se na ní podíval. Okamžitě ji poznal. Vrátil se do konzultační místnosti, rozhodnutý udělat všechno, co je v jeho silách, aby jí zachránil život. Od toho dne se jí speciálně věnoval. Po dlouhém čase se žena uzdravila.

Brzy ale došlo na placení celé léčby. Doktor Kelly požádal, aby mu vystavenou fakturu poslali na schválení. Podíval se na ni, napsal poznámku na její okraj a poslal fakturu do pokoje nemocné. Bála se jí otevřít, byla si jistá, že ji bude muset splácet celý svůj další život. Nakonec ji přece jen otevřela. Její pozornost upoutalo něco napsané na okraji listu. Četla tam slova: zcela zaplacené pohárem mléka. Podepsán: doktor Howard Kelly.

Oči jí zalily slzy radosti a s vděčným srdcem se modlila: „Díky Ti, můj Bože, nechť se Tvá láska nadále šíří přes lidská srdce a ruce.“

Jedno přísloví říká:

Skutek lásky, který dnes uděláte, může byt k užitku Vám nebo jiné osobě, kterou máte rádi, právě ve chvíli, kdy se ani nenadáte. I kdyby se Vám nevrátil tento skutek lásky, přispějete k tomu, aby se na světě dobře žilo. Copak toto není cíl života?

NENACHÁZÍM CESTU

Sv. Filip Neri

Chtěl bych Ti sloužit,
ale nenacházím cestu.
Chtěl bych konat dobro,
ale nenacházím cestu.
Chtěl bych Tě milovat,
ale nenacházím cestu.
Neznám Tě, můj Ježíši,
protože jsem Tě ještě nehledal.

Hledám Tě a nenalézám Tě.
Přijď ke mně, můj Ježíši.
Nikdy Tě nebudu milovat,
když Ty mi nepomůžeš,
můj Ježíši.

PANE, ZPOMAL TROCHU, NESTAČÍM!

Já se rozčiluji, a ON mi říká: Odpusť!
Já mám strach, a On mi říká: Měj odvahu!
Já pochybuji, a ON mi říká: Důvěřuj!
Já jsem úzkostlivý, a ON mi říká: Buď klidný!
Já chci být sám, a ON mi říká: Pojď a následuj mne!
Já si dělám plány, a On mi říká: Vzdej se toho!
Já si opatřuji majetek, a On mi říká: Opusť to!
Já chci bezpečnost, a ON mi říká: Neboj se!
Já chci žít, a ON mi říká: Obětuj svůj život!
Já si chci hrát na šéfa, a ON mi říká: Snaž se sloužit!
Já chci rozkazovat, a ON mi říká: Poslouchej!
Já chci všechno pochopit, a On mi říká: Věř!
Já chci jasnost, a On mluví v podobenstvích!
Já chci poezii a ON mluví konkrétně!
Já chci klid, a ON, abych si nedal pokoj!
Já chci násilí, a On mluví o pokoji!
Já sahám po meči, a ON mi říká: Schovej ho!
Já myslím na pomstu, a ON mi říká: Nastav druhou tvář!
Já chci být větší, a ON mi říká: Buď jako dítě!
Já se chci skrýt, a ON mi říká: Buď světlem!
Já chci první místa a ON mi říká: Posaď se na poslední!

Ježíši, provokuješ mě, a já Tě někdy nechápu. Tvá slova se mi zdají tvrdá.

Jsem v pokušení hledat si jiného Mistra, který mluví jasněji a méně vyžaduje. Ale ty máš slova věčného života. Ke komu půjdu?

Ježíš se nám dává v Eucharistii jako pokrm na cestu. Neustále hovoříme o tom, že máme kráčet životem s Ježíšem. Jenže být Ježíšovým učedníkem a následovat ho po celý život, může být Velmi náročné.

Občas mu říkám: „Můj Pane, běžíš moc rychle, zpomal trochu, já ti nestačím. Sotva popadám dech.“

Ale Pán mi odpovídá: „Jen pojď, přidej.“

Svatý Augustin obohatil vnímání Eucharistie touto úvahou:

Když jíme obyčejnou stravu, jídlo se v našem těle mění a stává se jeho součástí. Když ale přijímáme Ježíše, účinek je naprosto opačný. Tento pokrm se nestává součástí mého těla, ale Ježíš mě proměňuje v sebe. Přijímáním Eucharistie se stále více uskutečňuje to, o čem píše sv. Pavel: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20).

(www.pastorace.cz)
připravila Mirka Červenková

Když moje babička chtěla navštívit svou matku, potřebovala na to tři dny. Jeden den jela kočárem. Druhý den vyprávěla, co je nového, a poslouchala, co se dálo u její matky. Chvíli byly v kuchyni, chvíli na zahradě, a třetí den jela kočárem zpátky domů.

Když se za svojí matkou vydala moje matka, potřebovala dva dny. Jela vlakem, a když měla štěstí a vlak neměl nikde zpoždění, dorazila ke své matce večer. Všechno si povyprávěly a druhý den zase odjela.

Když jedu za matkou já, trvá mi to půl hodiny. Jezdím autem a stavím se asi jen na deset minut, protože musím ještě stihnout spostu věcí.

Jestli za mnou bude jezdit moje dcera, na jak dlouho se asi zastaví?

(z internetu☺)
Mirka Červenková

ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

Na území českých a moravských diecézí se mohou plnomocné odpustky získávat pro duše v očistci při návštěvě hřbitovů každý rok již od 25. října. Pokud takto lidé nemohou učinit ze závažného důvodu v tradiční době od 1. do 8. 11.

1. listopadu a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoliv kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé, v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Svátost smíření stačí vykonat před začátkem týdne modliteb za zemřelé, v jeho průběhu, nebo až v dalších dnech po jeho skončení. Svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce jsou nutné každý den, kdy chcete plnomocný odpustek získat.

zpracovala Mirka Červenková

KŘESŤANSKÉ CÍRKVE
BAPTISTÉ

Milí přátelé,
dnes si probereme jednu z „odnoží“ protestantského proudu – církev s názvem Bratrská jednota baptistů.

Pět známek pravověrnosti

Nejprve se znovu podívejme na toto hnutí optikou našich pěti známek, podle kterých určujeme, do jaké míry jde o pravověrný směr, tedy zda:

- vyznává víru v Trojjediného Boha
- vyznává Ježíše jako pravého Boha a pravého člověka
- vyznává Ježíše, který se skrze své vtělení, smrt a zmrtvýchvstání stal naším Spasitelem
- čerpá ze svátostí jako řádných prostředků k dosažení spásy
- je vedena biskupy (nástupci apoštolů), kteří udržují jednotu s papežem.

Jelikož tato církev vzešla z křesťanského protestantského prostředí, můžeme říci, že u prvních tří známek není v těchto společenstvích pochybnosti. Nicméně ze svátostí zůstal jen křest, jak jej chápeme v rámci katolické církve. Všechny ostatní svátosti v této církvi v podstatě neexistují. Dále pak samozřejmě baptisté neuznávají autoritu papeže, a tedy zde není zachována apoštolská posloupnost, jak to ostatně plyne z protestantských duchovních kořenů.

Označení a historie

Název církve nebo tohoto proudu vychází z řeckého (a také anglického) slova ***baptismos (baptism) = křest.*** Více o důrazu této církve na křest si ještě povíme.

Bratrská jednota baptistů dnes v ČR zastřešuje společenství, jehož počátky nacházíme v 17. století opět na půdě anglikanismu. Impulsem byla nespokojenost s polovičatostí anglické reformace; tak vznikla nová větev radikálního protestantismu.

Historikům protestantismu dosud není jasné, do jaké míry je toto hnutí propojeno s radikálním hnutím *anabaptistů* (znovukřtěnců), různě se vyvíjejících skupin a hnutí, známých např. na Moravě pod názvem ***habáni.***

První sbory baptistů vznikají v Londýně už v roce 1610: *„generální“* sbor baptistů pod vedením Johna Smitha a druhý *„partikulární“* sbor baptistů pod vedením Henryho Jacoba. Rozdíl mezi těmito sbory spočíval hlavně v pojetí učení o předurčení: John Smith trval na všeobecném předurčení všech ke spáse, zatímco stoupenci H. Jacoba zastávali klasické kalvínské učení: „jedni jsou určení ke spáse a druzí k zatracení“. Oba přístupy vedle sebe existovaly až do r. 1891, kdy se obě větve spojily.

Toto hnutí se s kolonizátory dostalo také do Ameriky, kde k původním rozdílům přistoupily také různé názory na otroctví, což mělo za následek další štěpení v rámci tohoto hnutí – proto je v USA několik baptistických sborů.

Do naší země se baptistické hnutí dostalo z Německa a Polska po roce 1860. První křest věřících vykonal August Meereis r. 1877 v Brandýse nad Ohří a první baptistický sbor vznikl v Praze pod vedením Jindřicha Novotného r. 1885. Po první světové válce vytvořilo 25 sborů českých, moravských, slovenských, maďarských a německých unii s názvem „Bratrská jednota Chelčického“. Tento název byl změněn r. 1949 na „Bratrská jednota baptistů“.

V současnosti má tato církev v ČR cca 3500 členů. V USA mají asi 30 milionů členů a jsou též nejsilnější protestantskou denominací v Rusku.

Věrouka

Jedná se o církev kongregačního typu, jejímž hlavním věroučným specifikem je ***důraz na osobní vyznání a obrácení jako předpoklad křtu.*** Proto baptisté křtí znovu i ty, kteří byli pokřtěni jako nemluvňata. Ne snad proto, že by neuznávali neopakovatelnost křtu, ale proto, že křest bez osobního obrácení je z jejich pohledu jednoduše neplatný.

Věrouka je protestantská, nicméně zejména v zdůraznění uvědomělé a aktivní víry se poněkud od klasického protestantismu odklání.

Důsledně je uplatňován princip obecného kněžství, je odbouráno hierarchické uspořádání – všechny funkce může v zásadě vykonávat každý člen, kterého k tomu dané společenství vyzve a pověří.

Je zde také institut dvojího členství: vedle členů jsou ještě „čekatelé“, či „přátelé“, kteří ještě neučinili závazné rozhodnutí buď pro nízký věk (děti) nebo pro duchovní nezralost.

Bohoslužby jsou krajně civilní; předsedá kazatel sboru, přičemž bohoslužba nemá pevný ráz.

Rád bych povzbudil čtenáře k dalšímu prohloubení informací například ze zdrojů, které uvádím pod článkem.

Petr Martínek

Prameny:

Křesťanstvo, Pavel Filipi
Úvod do teologie, Vladimír Slámečka
internet

Naši varhaníci (část třetí)

V minulých číslech Cesty jsme vám představili mladé varhaníky z Dolních Bojanovic. Kdo se této služby ujal v Josefově, se dozvíte dnes.

Květoslava Huspeninová

39 let,
pracuje v Břeclavi ve firmě Arens Oberflächenfullservice na pozici logistik

Jak dlouho hraješ na varhany?

Už to bude dvacet tři let.

Jak ses dostala k hraní v kostele?

Už je to hodně dávno, co jsem zatoužila umět hrát na klavír. Ve druhé třídě na základní škole jsem začala hrát na housle, ale to mě vůbec nebavilo. Sama jsem pak hrála na flétnu, ale to taky nebylo ono. Vzpomínám, jak jsem rodičům slibovala, že u klavíru zůstanu, jen kdyby mi ho pořídili. Když se to dozvěděl můj děda Florián Hasil, který v tu dobu a dlouhá léta varhaničil v Josefově, přivezl mi harmonium a nějaké hodně staré noty, tuším to byly ještě německé, a řekl: „Nauč se hrát!“ Já jsem ale vůbec nevěděla, jak. Noty jsem sice znala, ale co se naučit první? Rodiče mě přihlásili do ZUŠ v Dolních Bojanovicích, kde mě krátce učil pan učitel Janeček. Začala jsem si zkoušet hrát písničky na varhanách v kostele a po-

stupně jsem se dopracovala ke hře i při mši svaté. Jednou mi otec Josef Požár přinesl leták Varhanní školy v Brně, do které jsem pak zanedlouho nastoupila. Tři roky jsem se tam připravovala na hru na varhany. V Josefově jsem hrála na varhany do roku 2000, potom jsem občas hrála v Lužicích. V současné době hraji v Lužicích a občas zaskočím v Josefově.

Měla jsi ze začátku trému?

Ano, hroznou. Pamatuji se, že se mi vždycky třásla kolena.

Jak sis s trémou poradila?

Nikdy jsem se nedívala, kolik je lidí v kostele, čím víc, tím větší trému jsem měla. Snažila jsem se soustředit jen na hru, a když jsem si řekla, že hraji pro Pána Boha, přešlo to.

Zažila jsi někdy v kostele nějaký trapas?

Určitě ano a někdy mi to došlo moc líto. Hlavně, když jsem se ztratila v notách. Ale dokázala jsem se rychle zorientovat a píseň dohrát. Pro mě je největší trapas, když se naučím skladbu a pak se při hře přehmátnu.

Baví tě hra v kostele?

Ano, moc. Nedovedu si představit, že už bych si nikdy při mši svaté nezahrála.

Kolikrát týdně hraješ?

Hrávám většinou při nedělních mších svatých. Přes týden je to složitější, protože chodím do práce na dvě směny a mše svaté pak těžko stíhám.

Podle čeho si vybíráš písničky, které budeš hrát?

Písničky vybírám podle liturgického kalendáře, aby byla vhodná ke mši.

Máš svou oblíbenou písničku?

Ano, mám moc ráda mariánské písně, ty hraji nejraději.

Jak tě v hudbě podporovali rodiče?

Od rodičů jsem měla vždy podporu. Stejně tak, jako moji oba bratři, kteří také hrají na varhany. Já se teď snažím podporovat i mého syna Lukáše, který se učí třetím rokem hře na varhany na ZUŠ v Dolních Bojanovicích.

Máš i jiné zkušenosti s hudbou?

Mimo hry při mších svatých jsem doprovázela chrámový sbor v Josefově. Po přestěhování do Lužic jsem převzala místní chrámový sbor, který vedu dodnes. Je to můj velký koníček, který mi dodává sílu a baví mě. Vždycky jsem moc ráda, když se nám podaří obohatit našimi písněmi mši svatou, ať už jsou to Velikonoce, Vánoce, hody, svatby nebo svátky.

Máš jiné koníčky?

Ano, ráda jezdím na kole, miluji putování po horách a v zimě relaxuji na lyžích.

Martin Esterka

24 let, Josefov
v současné době studuje na Veterinární a farmaceutické univerzitě v Brně, obor veterinární hygiena a ekologie

Jaké máš hudební vzdělání?

Úplně první seznámení s klavírem bylo doma v Josefově na klavíru, který jsme měli doma. Sedm let jsem pak hrál na klavír a tři roky na varhany. Vzdělával jsem se na Základní umělecké škole v Dolních Bojanovicích. Nejdříve mě vedla učitelka Minxová, později na klavír i varhany učitelka Škrháková.

Jak dlouho hraješ na varhany?

Na varhany jsem začal hrát v patnácti letech, při nástupu na střední školu.

Jak ses dostal k hraní v kostele?

Byl jsem v podstatě pokračujícím článkem v rodině, hrála sestra, bratr a poté já.

Měl jsi ze začátku trému?

Tréma jistě byla, ale časem opadla a nyní nějaké chyby neřeším a hraju zkrátka dál.

Jak sis s trémou poradil?

I když jsem dělal nějaké chyby, lidé zpívali dál, tak jsem ve hraní pokračoval. Prostě jsem navázal, kde se dalo. Také jsem doma skladby více přehrával, aby problém nenastal.

Zažil jsi někdy v kostele nějaký trapas?

Nevím, jestli trapas, ale poměrně často, když se hraje táhlejší písnička, lidé nedbají na tempo varhan a zpívají podle sebe. Někdy se mi zdá, že se v tom sám ztrácím..., ale zachovám chladnou hlavu, zasměju se a přidám na tempu, aby to nebylo jako při pohřbu.

Kolikrát týdně/měsíčně hraješ?

Téměř každou neděli, občas i ve všední den ve čtvrtky.

Podle čeho si vybíráš písničky, které budeš hrát?

Některé skladby jsou předem určené, hraji podle varhanního kalendářního roku. Mám ale svůj seznam, který v podstatě opakuji. Některé písně se pak snažím doučit i v průběhu roku.

Máš svou oblíbenou písničku?

Líbí se mi jich více, nejoblíbenější je asi č. 712 z kancionálu - Klaním se ti vroucně.

Nutili tě vaši, abys chodil do ZUŠ?

Ze začátku jsem chtěl chodit sám, ale později mě museli trochu tlačit, ale nikdy mě vysloveně nenutili.

Máš i jiné zkušenosti s hudbou?

Občas si zapískám na zobcovou flétnu,

zabrnkám na kytaru. Ale hlavně si rád zazpívám u cimbálu. Také, jako většina, si rád poslechnu hudbu z širokého výběru žánrů.

Máš jiné koníčky?

Rád si zasportuji, pobavím se na hodech domácích i přespolních a v neposlední řadě mám rád zvířata. Chodím na veterinu, tak se ode mě vztah ke zvířatům očekává.

Stanislav Esterka

33 let, Josefov, povolání hasič

Jaké máš hudební vzdělání?

Sedm let jsem hrál na klavír a čtyři roky na varhany. Na klavír jsem se učil hrát v Dolních Bojanovicích. Poté jsem byl rok v Brně a hrál na varhany, ve hře jsem pak po návratu pokračoval v Dolních Bojanovicích.

Jak dlouho už hraješ na varhany?

Na varhany hraju s přestávkami patnáct let.

Jak ses dostal k hraní v kostele?

Přebral jsem tradici dědy Floriána Hasila, který hrával na varhany.

Měl jsi ze začátku trému?

Tréma jistě byla, ale už jsem na ni zapomněl.

Zažil jsi někdy v kostele nějaký trapas?

Největší trapas jsem zažil na pohřbu se zpěvačkami. Nechtěně jsem začal hrát jinou písničku a pak nastalo ticho doslova jako v kostele.☺ V závěru to všichni zvládli i bez hudebního doprovodu.

Kolikrát týdně/měsíčně hraješ?

Jak kdy. Obvykle jednou, někdy i vícekrát do měsíce.

Podle čeho si vybíráš písničky, které budeš hrát?

Skladby vybírám podle direktáře pro varhaníky nebo tak, aby se příliš často neopakovaly.

Máš svou oblíbenou písničku?

Vyloženě oblíbenou nemám, ale rád hraju mariánské písně.

Nutili tě vaši, abys chodil do ZUŠ?

Ze začátku to bylo dobré, ale později se mi už nechtělo. Byl to boj jak z mé strany, tak hlavně ze strany rodičů a mé učitelky klavíru. Časem se situace zlepšila a hudební školu jsem úspěšně dokončil.

Máš jiné koníčky?

Rád sportuji. Nejoblíbenější jsou pro mě kuželky☺.

připravila
Andrea Červenková

MILOSRDNÝ OTEC

(srov. Lk 15,11-32)

Kdo vlastně měl vinu na odchodu syna do neznáma? Otec svou přísností, matka svým nezájmem o syna, nebo bratr svou žárlivostí, nebo on sám – jak se říká: „Měl to v genech; Bylo to v jeho přirozenosti.“ Stalo by se to i ve zdravé rodině?

Drazí rodičové, v duchu se vás ptám: „Co váš dům, váš byt znamená pro vaše děti? Je radostí vašich dětí, je místem, do kterého se vždycky rády budou vracet? Dovede vzpomínka na domov podržet, když se nedaří, když se život sype?“

Prostředí, ve kterém dítě vyrůstá, je jedním z nejdůležitějších činitelů při ztvárňování duše a charakteru dítěte. Tři věci jsou proto nezbytné:

1. **Rodina je základ přirozeného života.** Prostředí, ve kterém žije, má být útulné a čisté. Rodina však není tvořena zdmi, koberci a lustry, ale srdcem a rukama rodičů. Pak se doma daří dětem po přirozené i nadpřirozené (duchovní) stránce.

2. **Je nutné věnovat dětem svůj čas.** Zvláště dítě je tvor společenský a potřebuje především otce a matku. Je třeba udělat si čas, trpělivě odpovídat na dotazy dětí, učit se s nimi, přiklonit se na stranu jejich zájmů. Neznamená to vychovávat děti jako v bavlnce, i tím bychom jim špatně posloužili.

3. To, co nejsilněji utváří rodinné prostředí, je **osobnost otce a matky**. Osobnost z člověka nedělá vzdělání, ani tituly, společenské postavení, nevytváří ji ani silné svaly nebo vzhled manekýnky. Je nutné přidat moudrost života, rozvahu, čestnost, pravdivost, charakterní jednání, ale i víru, zbožnost a lásku k Bohu.

Zvláště otcové – hlavy rodin musí být na prvním místě čestnými, vyrovnanými, ukázněnými. Jsem okouzlen, když vidím v některých rodinách vyrůstat andělsky krásné duše. Bývá to zřídka a pravidelně jsou odrazem svých rodičů. Lehčeji si život i domov tvoří, když je můžeme podepřít sloupem vzpomínek z dětství a lehčeji se uskutečňují životní sny, když se rodily v pevném a pokojném prostředí. Kéž mohou o vašich dětech platit slova evangelia, řečená o Ježíši: „A Ježíš rostl věkem, moudrostí a milostí u Boha i u lidí.“

o. Antonín Pospíšil

Australští biskupové:
NEZAHRÁVEJTE SI S MANŽELSTVÍM

Australští biskupové zveřejnili pastýřský list nazvaný „Nezahrávejte si s manželstvím“, který pojednává o „manželství“ osob stejného pohlaví. „Je nesprávné, velice nesprávné legitimizovat nepravdivé tvrzení, že se muž a žena, otec a matka ničím neliší; ignorovat konkrétní hodnoty, kterým slouží skutečné manželství; ignorovat to, jaký význam má pro děti matka a otec, kteří jsou jim a sobě navzájem oddáni,“ řekl sydneyský arcibiskup Anthony Fisher.

„Přestane-li občanské právo definovat

manželství tak, jak je tradičně chápáno, půjde o velikou nespravedlnost a bude ochromeno obecné dobro, kvůli kterému občanské právo existuje," pokračoval. „Určitě existují jiné způsoby, jak respektovat přátelství osob, které přitahuje stejné pohlaví, a dalších lidí, aniž by bylo ničeno manželství a rodina."

„Kočka není pes," napsal biskup Gregory O'Kellly z Port Pirie ve svém pastoračním listu. „Manželství homosexuálů a lesbiček není totéž jako manželství mezi mužem a ženou. Názory mediálně známých osobností a politiků nebo hlasování v parlamentu mohou způsobit mnohé, ale bez ohledu na to, jak moc je budou hlásat, kočka zůstane kočkou a nestane se z ní pes."

(Res Claritas MONITOR 2015)

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

H. Nouwen: Návrat ztraceného syna
Nakl. Paulínky, 157 stran

Setkání s reprodukcí Rembrandtova obratu Návrat ztraceného syna bylo pro Henriho Nouwena počátkem dlouhého duchovního dobrodružství. Rembrandtovo zpodobnění známého evangelního příběhu inspirovalo autora k úvahám nad jednotlivými momenty podobenství. Témata návratu domů, přijetí a usmíření naleznou odezvu v srdci každého, kdo kdy poznal opuštěnost, sklíčenost, žárlivost či hněv.

ÚRYVEK Z KNIHY:

MARNOTRATNÝ OTEC A MILOSRDNÝ SYN... aneb podobenství a zpověď

Podobenství z Lukáše 15,11-32 mám moc rád, a právě tento příběh krásně a trefně ukazuje, jak to při svátosti smíření vlastně probíhá.

Syn po všech nesnázích, které ho ve světě potkaly, šel „do sebe". Vzpomíná na dům svého otce, na to, že tam nikdo neměl nouzi. Tuto chvíli můžeme krásně označit jako pravdivý pohled do vlastního nitra. Vidí jedinou naději... „Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě." Syn uznává svou chybu – byť jen proto, že má hlad. Vstal a šel – jak krásná podobnost s člověkem, který „vstane" ze svého hříchu „a jde" ke svátosti smíření. Když byl ještě daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil."

Otec ho uviděl už z dálky. Mnoho teologů to vysvětluje tím, že ho vyhlížel. On svého syna nikdy nepohřbil, a přestože ho synův pyšný odchod hluboce zranil, nepřestal oproti vší naději doufat, že se syn vrátí.

A když se tito dva muži setkají, tak není žádné trapné ticho, žádné výčitky, ale otec svého syna objímá. Syna, který přichází vyhladovělý, špinavý, v chatrných šatech. Syna, který prodal a zničil všechno to, co pro něj s láskou celý život budoval. Objímá ho, jako by mu vůbec nevadilo, že ve své náruči svírá obraz lidské ubohosti.

Teprve teď se syn dostává ke slovu: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem." Uznává svou chybu. Neomlouvá svůj hřích, neříká, že se vlastně „nic nestalo". Syn už dospěl, a místo trucovitého sobeckého mladíčka stojí před svým tátou zralý člověk, který ví o své slabosti a který je připraven nést následky svého jednání. Ale iniciativu opět přebírá otec. Rozkazuje svým služebníkům: „Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy."

„Marnotratný otec a milosrdný syn?" Když se podíváme na závěr Ježíšova podobenství vidíme, že otec dokáže být pro svého syna a z radosti nad jeho návratem pěkně marnotratný a nelituje milostí, které pro žádné své dítě ještě neudělal. A syn? Ten udělal svému otci velikou radost. Že se vrátil, že uznal svou chybu, že se nechal obdarovat, že se nechal přijmout a obejmout… Není to snad projev „milosrdenství"? Vůči sobě i vůči otci?

Pavel Hofírek: Zamilovanost jako duchovní zkušenost
Římskokatolická farnost Přerov, 113 stran

Následující stránky této knihy jsou určeny dospělým věřícím lidem, kteří to mají s láskou těžké. Doufáme, že tato kniha může být pro ně užitečná.

Jsem zamilovaná. Je to úžasné. Ale co s manželem a dětmi?

Zamilovanost může být signálem, že s naším manželstvím není něco v pořádku nebo že v manželském vztahu je třeba pokročit dál. Silná zamilovanost nás nutí nově uchopit své manželství a rodinu. Je třeba bez sebelítosti přijat to, že mé manželství a rodina nikdy nebude dokonalá, že může být třeba i někdo lepší. Zároveň si uvědomit hodnotu a význam svého manželského slibu a ten slib s ještě větší opravdovostí obnovit a prosit o sílu obstát ve všech těžkostech života.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ
Stormie Omartianová: Síla modlitby teenagera
Nakl. Paulínky, 239 stran

V době dospívání máš jedinečnou možnost a schopnost ovlivnit svůj okolní svět výrazným způsobem. Ty, tvůj život, a tvůj okolní svět se mohou změnit mnohem víc, než by se ti kdy zdálo, jednoduše tím, že se za to budeš každý den modlit. Našla jsem způsob, jak se můžeš modlit za každou oblast tvého života. Tento způsob modlitby sejme problémy z tvých ramen a jejich tíži vloží na Boha…

Za pomoci obětavých brigádníků byla zkrášlena Farní stodola

Cestička

Skořápka

Sotva se ptačí mládě vyklubalo z vajíčka, začalo štěbetat: „Mami, proč se musíme dostávat na svět přes skořápku? Víš, jaká je to dřina? Už jsem si myslelo, že se mi to nepodaří. Nešlo by to zařídit tak, aby byla vajíčka bez skořápky?“

„Jeden náš vynálezce taky dostal takový nápad,“ odpovídala ptačí maminka, „chtěl svým dětem ulehčit líhnutí, a tak jedl jen takovou potravu, v níž nebylo ani trochu vápníku, ze kterého je vytvořena skořápka. Záměr se mu zdařil, snesl vajíčka obalená jen tenoučkou blankou. Brzy však přišel na to, že jeho vynález má sice jen jednu, za to tak velikou chybu, že byl vlastně bezcenný. Vajíčka bez skořápek nebylo možné vysedět. Buď se propíchla o nějaké stéblo v hnízdě, nebo je rozmáčkl, když se na ně snažil zlehounka posadit.“

„Já bych nechtělo být propíchnuté ani rozsednuté!“ děsilo se mládě, „to je přece jen lepší prodírat se pracně přes skořápku.“

„A nemysli si,“ poučovala mládě maminka, „že tím máš všechny trampoty za sebou! V životě budeš muset překonat ještě spoustu překážek. Jsou pro nás stejně důležité jako skořápka pro vajíčko. Když je překonáváme, stáváme se silnějšími a nemusíme se bát, že nám uškodí špičaté stéblo špatného jednání někoho, kdo nás nemá rád, ani toho, že nás rozsedne někdo, kdo se nám snaží nahnat strach.“

o. Václav Trmač

Ahoj děti,

každého člověka v životě čekají situace, které se zvládají snadněji, ale také situace, které se třeba nepodaří zvládnout vůbec. V září opět začal školní rok a určitě vás čeká spousta práce, abyste všechno učení zvládli. Určitě to není jednoduché a někdy si možná říkáte: „K čemu se zrovna toto musím učit?“ Přejeme vám, abyste se dokázali „porvat“ s tím, co vás nebaví nebo vám nejde.

Takovým člověkem, který každodenně bojoval s problémy druhých lidí a snažil se jim pomoci, i když tato pomoc často vypadala zbytečná, byla drobná žena, která žila v Indii.

Pomáhala chudým, nemocným a i lidem, kteří neměli kde bydlet. Letos 4. září ji papež František prohlásil za svatou. Jméno této ženy najdete v naší tajence. Když vyluštíte jednotlivá slova, tak podle číslic doplníte do řádku tajenky správná písmena.

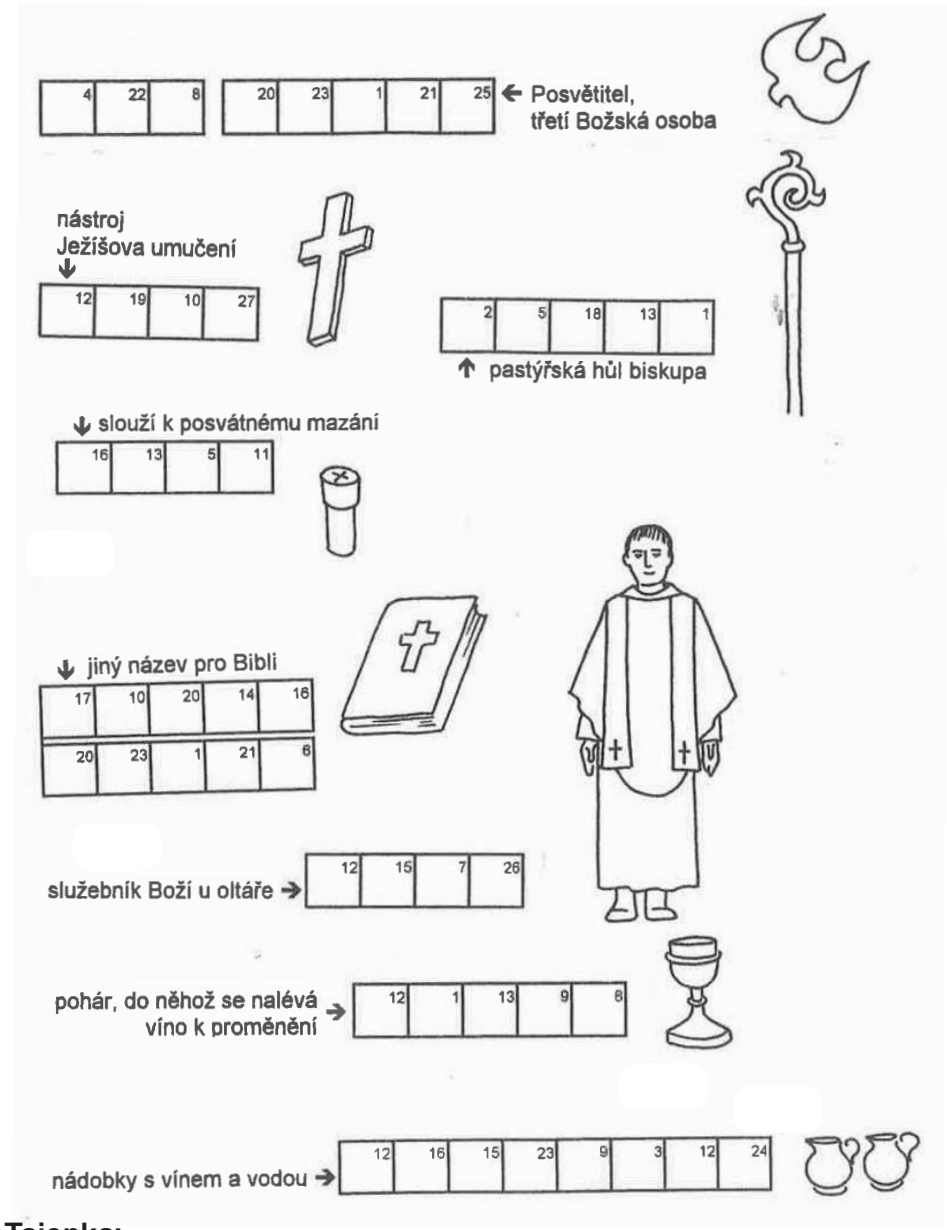

Tajenka:

14	1	21	12	1		21	5	18	5	26	1		26		12	1	13	12	1	21	24

Malé ohlédnutí za prázdninami

LETNÍ STANOVÝ TÁBOR 2016

Dne 5. 7. 2016 se skupina dětí vydala do Břestku na Orelský stanový tábor. Letošní táborové téma bylo Sázka v klubu AGS, při kterém 8 táborových skupin soutěžilo o ulovení deseti dravých zvířat z různých zemí během deseti dní.

Při hrách táborníci ukázali nejen své fyzické dovednosti a vědomosti, ale také to, jak je umí zkombinovat. Mnozí se museli překonat při nočních hlídkách, které všichni zvládli a byli oceněni diplomy. V sobotu jsme prožili krásnou mši svatou s otcem Petrem a večerní táborák, při kterém jsme si zavzpomínali na předešlé tábory, zazpívali si jejich hymny a táborákové písničky.

Počasí nám přálo, a tak se různých her stihlo hodně. Když jsme se 15. 7. rozloučili s naší loukou v Břestku, vydali jsme se na cestu domů s krásnými zážitky, na které budeme vzpomínat ještě dlouho. Poděkování patří vedoucím i všem ostatním, kteří se o nás starali.

Eliška Blažková

MINISTRANTSKÝ TÁBOR OČIMA MINISTRANTŮ

V neděli po požehnání jsme spolu s dalšími ministranty odjeli do Fryšavy pod Žákovou horou. Bydleli jsme na faře. Na půdě fary byly pro nás připravené na zemi molitany na spaní. Fara byla hned vedle kostela a každé ráno nás v sedm hodin budilo zvonění klekání. Vstávat o prázdninách tak brzo… O vaření se staral náš vedoucí Vítek Škrhák a Radim Zámečník. V pondělí za námi přijel i otec Petr.

Podnikali jsme procházky do okolí, kolem rybníka, do lesa. Ale nejvíc nás bavilo, když jsme mohli lézt po skalách. Uvázaní na laně, jako horolezci, jsme zdolali vysokou skálu. Při jedné procházce jsme si postavili v lese bunkr a pak jsme hráli válku se šiškami. Je to hřích trefit kněze šiškou? Při hře snad ne. Večer nám Víťa pouštěl filmy. Ale neusnout a vidět film až do konce, bylo těžké. Také jsme hráli hry jako fotbal nebo baseball. Nejvíc nás ale bavila střelba do terče z aersoftových (kuličkových) pušek. Měli jsme tam dvě. Větší a menší. Jedna byla elektrická a druhá plynová.

Celý týden platilo pravidlo, že kdo při nějaké soutěži nebo hře prohraje, musí umývat nádobí. Všichni se snažili, protože místní fara nemá myčku na nádobí. Mytí nádobí ve dřezu patří k nejotřesnějším zážitkům celého tábora. Když vynechám umývání nádobí, tak byl tábor fajn. Zažili jsme hodně srandy.

za ministranty
Štěpa a Jirka

MINISTRANTSKÝ TÁBOR OČIMA NĚKTERÝCH RODIČŮ

Je neděle po požehnání a parta kluků v čele z Vítkem Škrhákem odjíždí na ministrantský tábor. Co se asi honí mávajícím rodičům v hlavě? Obdivuji Vítka, že ve svém volném čase si vezme partu kluků a týden je hlídá, vaří jim, vymýšlí program… Přichází otec Petr, všechny přivítá a dělá si legraci: „Maminky, zamáčkněte slzy!!!“ a přichází další myšlenky: prší, pláštěnka tam je, ale jen aby si ji oblékl, aby si dal čisté prádlo, bude si čistit zuby? Už aby byl doma, někdy mu po čokoládě vyskočí vyrážka. Vracím se sama domů s výčitkami svědomí. Já si tady zalezu do tepla a kluky určitě Vítek požene na nějaký kopec. Zapomenutá karimatka v pokoji láká k okamžité cestě za klukama, ke kontrole stavu nového domova. To bych mu nemohla udělat, styděl by se, že už přece není mimino. Karimatku pošlu po otci Petrovi. Přichází SMS, že karimatka není potřeba, jsou tam molitany, mám poslat raději nějaké kokina. Vždyť jich má plný sáček, že by je už snědl? Týden se vleče. Nebudu tam volat, kdyby se něco stalo, určitě by zavolal sám. Určitě je na nějakém kopci a na mamku si ani nevzpomene. Konečně pátek. Odpoledne mají přijet. Čas se vleče a každou chvíli kontroluji telefon. NIC. V šest hodin přijedu z práce a jako by ten týden ani nebyl. Počítačový absťák se projevil. „Ahoj, to jsem ráda, že jsi doma.“ Ani nezvedne hlavu a zdraví: „Ahoj mami, měl jsem se dobře,“ odpovídá na nevyřčenou otázku už dopředu, „je něco k večeři?“

jedna z maminek

MALÁ VÝROČÍ

Sto deset let uplynulo od postavení Kaple sv. Jana Křtitele. V r. 1906 píše tehdejší farář P. František Pořízek ve Farní kronice (viz ofocené ukázky): František Vymyslický výměnkář v Dolních Bojanovicích dal postaviti naproti svému domu kapli zasvěcenou sv. Janu Křtiteli. Kaple stála přes 1.000,-K. Kaple a socha byly posvěceny místním farářem Františkem Pořízkem po přiměřeném kázání v neděli 2. září 1906.

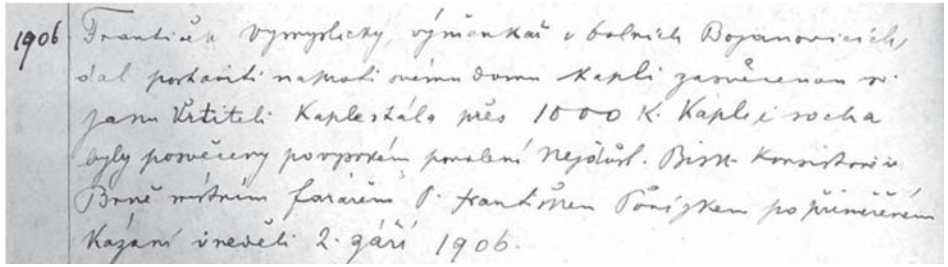
1906 František Vymyslický, výměnkář v Dolních Bojanovicích dal postaviti naproti svému domu kapli zasvěcenou sv. Janu Křtiteli. Kaple stála přes 1000 K. Kaple i socha byly posvěceny povolením pomocní Nejdůst. Bisk. Konsistoře v Brně místním farářem P. Františkem Pořízkem po přiměřeném kázání v neděli 2. září 1906.

Sto třicet let uplynulo od postavení kříže na cestě do Mutěnic, opět přepis z Farní kroniky. 1886. V pondělí Svatodušní 14. července měl býti posvěcen velmi krásný kříž s litinovým podstavcem v krásném gotickém slohu od vdp. Hodonínského Ant. Němce, postavený na kraji lesa na cestě k Mutěnicím. Ale veliký déšť a úřední zaneprázdnění vdp. pana děkana to překazily. Proto byl ten zmíněný kříž, budoucí neděli /:Nejsv. Trojice 20. června od níže podepsaného za asistenci dp.faráře na odpočinku P. Františka Párala s povolením Nejd. B. konsistoře ze dne 20/5 1886 čís. 1733 církevně posvěcen. Ale než jsme ani na polovici k místu přišli, strhla se tak strašná bouřka, že jsme musili utéci do nejbližší stodoly, veskrze promoklí. Po přestálé bouřce výkon posvěcení odbaven, spustil se nový liják, takže všickni z okolních osad připutovavší se pozukatěli domu a já jsem pak slavení odbýval v kostele. Kříž tento postavili manželé František a Viktoria Kučera se značným nákladem na památku 1000 letého jubilea sv. Methoda, proto má také nápis 1885.

V Dolních Bojanovicích dne 21. července 1886. Matěj Sítsch

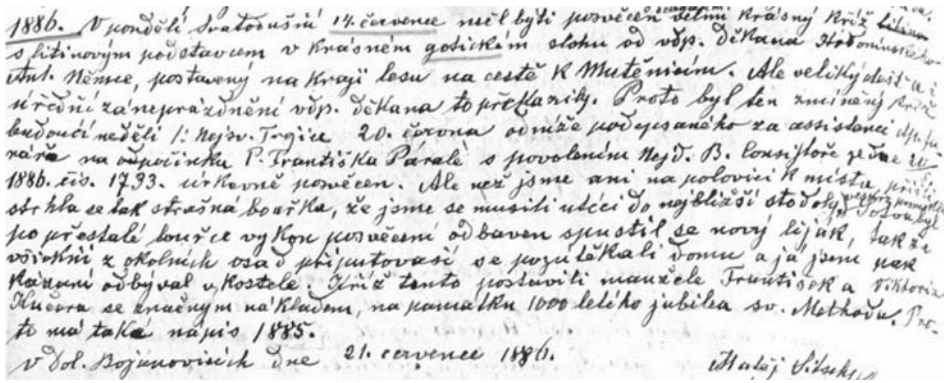
1886. V pondělí Svatodušní 14. července měl býti posvěcen velmi krásný kříž s litinovým podstavcem v krásném gotickém slohu od vdp. děkana Hodonínského Ant. Němce, postavený na kraji lesa na cestě k Mutěnicím. Ale veliký déšť a úřední zaneprázdnění vdp. děkana to překazily. Proto byl ten zmíněný kříž budoucí neděli /: Nejsv. Trojice 20. června od níže podepsaného za asistence dp. faráře na odpočinku P. Františka Párala s povolením Nejd. B. konsistoře ze dne 20/5 1886. čís. 1733. církevně posvěcen. Ale než jsme ani na polovici k místu přišli, strhla se tak strašná bouřka, že jsme se musili utéci do nejbližší stodoly, veskrze promoklí. Po přestálé bouřce vykon posvěcení odbaven spustil se nový liják, tak že všickni z okolních osad připutovaší se pozukatěli domu a já jsem pak slavení odbýval v kostele. Kříž tento postavili manželé František a Viktoria Kučera se značným nákladem na památku 1000 letého jubilea sv. Methoda. Proto má také nápis 1885.
V Dol. Bojanovicích dne 21. července 1886. Matěj Sítsch

50 let hodové mše Václava Kafky

V letošním roce je tomu 50 let, kdy o hodové neděli v roce 1966 měla u nás premiéru nová mše složená k poctě sv. Václava, od skladatele a učitele hudby p. Václava Kafky „Missa in honorem Sancti Venceslai“.

Učitel a varhaník Lidové školy umění v Hodoníně a dlouholetý kolega a přítel nejen p. uč. Pavla Janečka, Václav Kafka, složil pro tehdejší kostelní sbor a orchestr mši, kterou jim věnoval. Hlavní myšlenkou je starobylý chorál Svatý Václave.

Byla to ojedinělá a významná událost. Na tehdejší dobu byla skladba velmi náročná, co se týká obsazení některých nástrojů a pěveckých partů. Proto byli na premiéru přizváni na výpomoc někteří hudebníci. Své kolegy pozval flétnista Karel Bohůn, v té době vykonávající prezenční službu v Armádním uměleckém souboru v Bratislavě. Na lesní roh hrál Bohumil Mališka a na fagot Jiří Šťavíček. Hostem byl i houslista Jan Nosek, tehdejší učitel Lidové školy umění v Hodoníně, který hrál houslové sólo.

Také pěvecké sólové party přesahují rámec amatérských zpěváků. A tak tenorové sólo zpíval Arnošt Svoboda, pozdější sólista operety v Olomouci. Basové sólo přesvědčivě přednesl Jan Červenka z č. 17., Ludmila Kaňová, roz. Ducháčková, zpívala soprán a Anna Netopilíková, roz. Fatěnová, altový part. Na varhany hrál autor skladby Václav Kafka, dirigoval učitel Pavel Janeček.

Někteří zpěváci a muzikanti nás již opustili, ale dosud jsou členové, kteří se v roce 1966 podíleli na provedení mše a jsou stále platnými členy Svatováclavského sboru a orchestru. Ze smyčcové sekce je to p. Zdislava Michnová roz. Hubáčková a p. Helena

Nováková roz. Janečková, která příležitostně dojíždí z Prostějova. Dalším pamětníkem je současný zpěvák Vojtěch Račický, který v té době hrál na kontrabas. Z dechové sekce je to MgA. Karel Bohun – flétna a Štěpán Esterka – trubka. V pěveckém sboru dosud zpívají Josefa Ducháčková, roz. Hubáčková, Josefa Vavrysová, roz. Bohunová, Kamila Ištvánková, Stanislav Dvořák a Vojtěch Ducháček, pozdější hráč na trumpetu.

Tato mše se u nás poměrně často hraje. Byla několikrát provedena i při zájezdech Svatováclavského sboru a orchestru např. ve Strážnici, v Hodoníně, ale i v Čechách ve Svatém Janu pod Skalou, dokonce v Praze u Sv. Jakuba, kde s námi varhanní part hrál tamější varhaník prof. Otto Novák. V zahraničí bylo její provedení uskutečněno ve Vídni, v nejstarším mariánském kostele - Maria am Gestade při klášteře redemptoristů.

Provedení této mše s plným nástrojovým obsazením bývá náročné na zajištění všech hráčů. Tato povinnost leží vždy na bedrech a schopnostech dirigentky BcA. Lucie Škrhákové.

Závěrem je nutno dodat, že toto hudebně zpracované dílo je složené pro sbor a orchestr v Dolních Bojanovicích. Notový materiál se archivuje pouze na kůru v kostele sv. Václava.

Mše Václava Kafky bude provedena o hodové neděli 25. září 2016 v 10.00 hodin v chrámu sv. Václava v Dolních Bojanovicích.

připravila Zdislava Michnová
podle podkladů MgA. Karla Bohuna

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 800 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice